

五行翻天

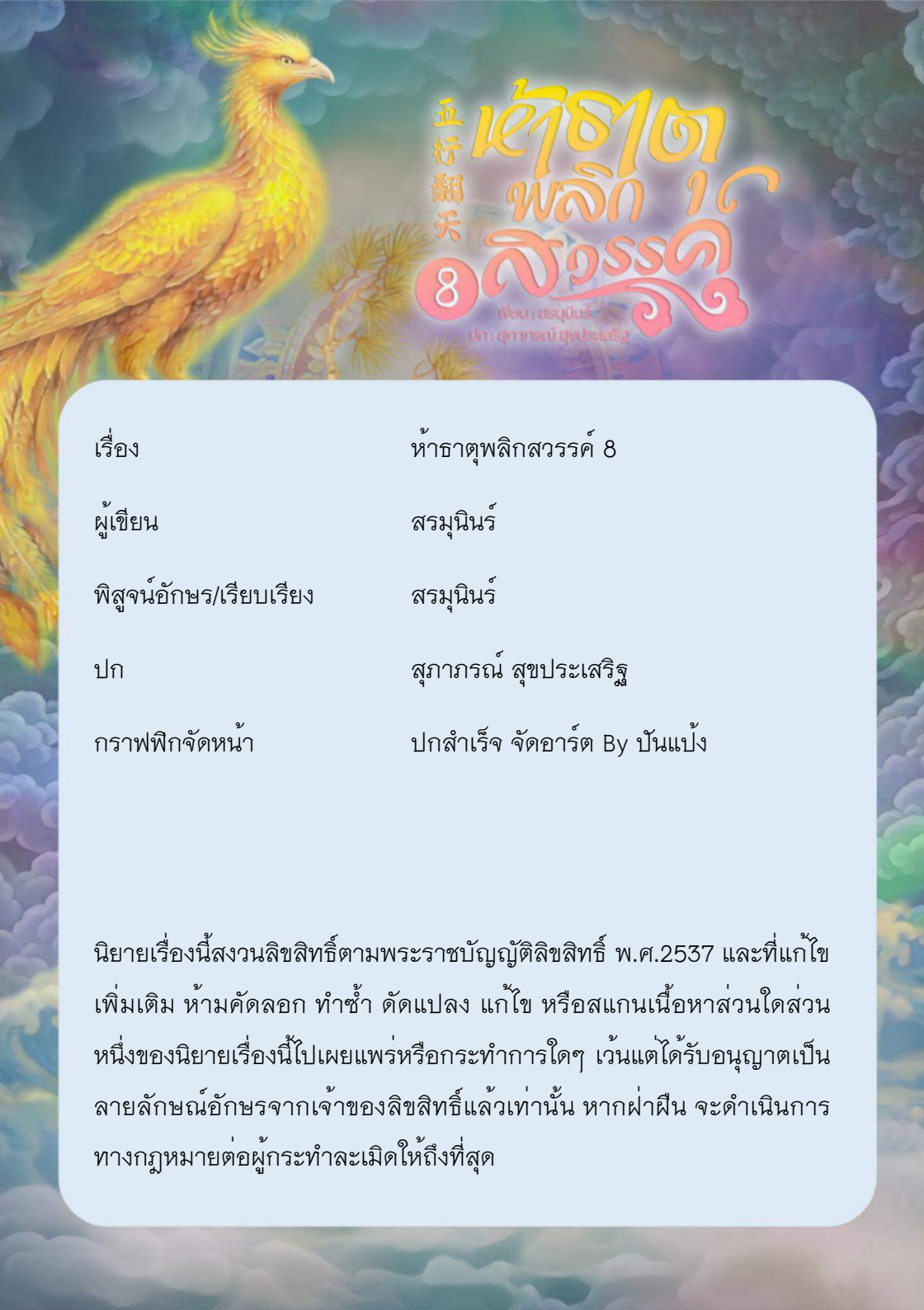
เจ้าฟ้าตาล พลิก 10 สิขรรค

เขียน : สรณินันท์

ปก : สุภาภรณ์ สุขประเสริฐ

五行翻天
ห้าธำต
พลัง 8
สิงขร
พจนานุกรม
คำ : สุภาวดี สุประเสริฐ

เรื่อง	ห้าธำตพลังสิงขร 8
ผู้เขียน	สรมนินทร์
พิสูจน์อักษร/เรียบเรียง	สรมนินทร์
ปก	สุภาภรณ์ สุขประเสริฐ
กราฟฟิกจัดหน้า	ปกสำเร็จ จัดอาร์ต By ปั่นแป้ง

นิยายเรื่องนี้สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง แก้ไข หรือสแกนเนื้อหาส่วนใดส่วนหนึ่งของนิยายเรื่องนี้ไปเผยแพร่หรือกระทำการใดๆ เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น หากฝ่าฝืน จะดำเนินการทางกฎหมายต่อผู้กระทำละเมิดให้ถึงที่สุด

แนะนำเรื่อง

‘ห่าธาตูปลิกสวรรณ’ เป็นนิยายแฟนตาซีจีนโบราณที่ผสมผสานแฟนตาซีพญานาย เทพเซียน ศิลปะการต่อสู้ ตำนานจีน และการตีความใหม่ของเทพปกรณัมจีน โดยมีตัวละครนำเป็นผู้หญิง และเล่าเรื่องผ่านการเติบโต การเดินทาง และการค้นหาความจริงของโลกใบนี้ มากกว่าการมุ่งเน้นเพียงการต่อสู้หรือการแก้แค้น

แรงบันดาลใจสำคัญของเรื่องมาจากตำนานหนี่วาซ่อมฟ้า คัมภีร์ซานไห่จิง ห่องลิน และแนวคิดบางส่วนของพุทธศาสนาหายาน จึงเกิดเป็นโลกแฟนตาซีที่ผสมผสานตำนาน ความเชื่อ และปรัชญาเข้าด้วยกัน นางเอกของเรื่องถือกำเนิดจากศิลาห้ำสีของเจ้าแม่หนี่วาและเจตจำนงแห่งพุทธะ ทำให้การเดินทางของนางไม่ได้เป็นเพียงการแสวงหาความแข็งแกร่ง หากยังเป็นการค้นหาความหมายของชีวิต ความเมตตา และความสมดุลของสรรพสิ่ง

ผู้เขียนสร้างสรรค์เรื่องนี้ขึ้นเพื่อเข้าร่วม โครงการประกวดนิยายจีนแห่งชาติ ครั้งที่ 3 ซึ่งกำหนดให้นิยายมีความยาวไม่น้อยกว่า 500,000 คำ และมีตัวละครนำหญิงเป็นแกนหลัก โดยนิยายจะต้องเผยแพร่ฉบับภาษาจีนให้จบภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2569 และมีกำหนดประกาศผลภายในวันที่ 31 มีนาคม 2570

ด้วยเหตุนี้ ‘ห่าธาตุพลิกสวรรณค์’ จึงเป็นนิยายเรื่องแรกของผู้เขียนที่
เริ่มเผยแพร่ฉบับภาษาจีนตั้งแต่ปลายเดือนมิถุนายน 2569 ทั้งที่ขณะนั้นยัง
เขียนไม่จบ เพื่อให้มีโอกาสสร้างฐานผู้อ่านและเป็นที่รู้จักในประเทศจีนก่อน
ส่วนฉบับภาษาไทยเริ่มเผยแพร่ภายหลัง เพราะผู้เขียนเขียนต้นฉบับจบ
เรียบร้อยแล้ว

หากคุณชื่นชอบนิยายอย่าง ครึ่งปีศาจชื่อเถิง จันทรารัศมีดวง ตำนาน
รักสวรรณค์จันทรารัศมีครึ่งปีศาจพิฆาตรัก หรือ นาจา และสนใจเรื่องราวที่น่าสนใจ
ตำนานจีนมาตีความใหม่ผ่านโลกแฟนตาซีที่มีเอกลักษณ์ พร้อมตัวละคร
หญิงที่ค่อยๆ เติบโตทั้งด้านพลัง ความคิด และจิตใจ ‘ห่าธาตุพลิกสวรรณค์’
เป็นอีกเรื่องที่คุณไม่ควรพลาด

สรมนินทร์

เรื่องย่อและคำโปรย

เมื่อเหล่าเทพหลงใหลในความเป็นอมตะและสุขบนสรวงสวรรค์ของโลกมนุษย์ จนสมดุลงานสามโลกเริ่มพังทลาย ท้องฟ้าแตกกร้าว แดนอสุรชาชนไ้จึงเริ่มหลอมรวมกับโลกมนุษย์ และตำนานที่ถูกสืบทอดได้หวนกลับมาอีกครั้ง

หายนะที่เกิดขึ้นทำให้พลังของเจ้าแม่หนี่วาที่อยู่ใต้ทะเลลึกสลายหายไป และเจตจำนงแห่งพุทธะได้หลอมรวมกัน และลงสู่ครรภ์ของหญิงขอมฟ้าผู้หนึ่งโดยไม่มีผู้ใดล่วงรู้ ทารกหญิงที่ถือกำเนิดจึงมีพลังอันยิ่งใหญ่ซ่อนอยู่ในตัว นางถูกเลี้ยงดูเช่นมนุษย์ธรรมดา แต่ชะตากลับพลิกผันให้นางต้องออกเดินทางสู่โลกกว้าง เพื่อค้นหาความจริงที่เหล่าเทพพยายามปิดบัง

ระหว่างการเดินทาง นางได้พบสัตว์เทพจากซานไห่จิง ผู้สืบทอดตำนานโบราณ เผ่าพันธุ์ที่สูญหาย เมืองที่ถูกลบจากประวัติศาสตร์ และความลับของ ‘ระเบียงดารา’ สถานที่ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเชื่อมสามโลกเข้าไว้ด้วยกัน

ยิ่งนางเข้าใจความจริงมากเท่าไร ก็ยิ่งพบว่าศัตรูที่แท้จริงมิใช่ปีศาจหรืออสูร หากคือความโลภ ความหลง และความทะเยอทะยานที่ซ่อนอยู่ในหัวใจของเหล่าเทพผู้ปกครองสวรรค์

ผู้ที่ลุกขึ้นปกป้องสามโลกในครั้งนี้อาจไม่ใช่เทพผู้ยิ่งใหญ่ หากเป็นหญิงสาวธรรมดาคนหนึ่ง ผู้ที่เชื่อว่าพลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ไม่ใช่การทำลาย แต่คือการสร้าง ความเมตตา และการไม่ยอมทอดทิ้งสรรพชีวิต

ชะตาที่ถูกกำหนดก่อนถือกำเนิด สวรรค์ที่แปลกเปลี่ยนจนกลับด้าน โลกที่ผู้คนรู้จักเป็นเพียงเศษเสี้ยวของความจริง หากต้องเลือกระหว่างชะตาที่ถูกกำหนดกับการเปลี่ยนแปลงโลกทั้งใบ นางเลือกที่จะพลิกสวรรค์!

สารบัญ

๒
หนา

บทที่ 1 ศิลหาลัษีของเยี่ยววิน	1
บทที่ 2 สร้างศิลหาลัษีของหนี่ววา	10
บทที่ 3 ผ่านไปสี่เดือน	21
บทที่ 4 สตรีที่หลับใหล	30
บทที่ 5 ซ่อมฟ้า	39
บทที่ 6 นางตื่นแล้ว	43
บทที่ 7 เรื่องที่ผ่านมา	52
บทที่ 8 สืบมาหกปี	60
บทที่ 9 เตรียมการฝากฝัง	68
บทที่ 10 เข้าไปด้วย	76
บทที่ 11 ร่ำลา	84
บทที่ 12 ขนรับแดน	92
บทที่ 13 เพื่อกเขาหินดำ	101
บทที่ 14 เข้าใจความคิดของเทียนเหิง	110
บทที่ 15 ซ่อมฟ้าอีกครั้ง (ต้น)	117
บทที่ 16 ซ่อมฟ้าอีกครั้ง (ปลาย)	124
บทที่ 17 ตระเวนซ่อมฟ้า	131
บทที่ 18 พรหมลิขิตบัญชาชั้นสี่	138

บทที่ 19 เจตนาที่อันตรายนกว่าเดิม.....	146
บทที่ 20 สมุดบัญชีดารารักร	154
บทที่ 21 พบร่องรอย	162
บทที่ 22 ในที่สุดก็ได้พบ.....	169
บทที่ 23 เพราะอยาการู้จึงทราบ	176
บทที่ 24 ยังคงรำเรียนตามปกติ	184
บทที่ 25 เรื่องที่ไม่เคยคาดคิด	192
บทที่ 26 ความย้อนแย้งที่น่าเศร้า	200
บทที่ 27 เจ็บแปลบในใจ.....	208
บทที่ 28 ตัดสินใจแล้ว	219
บทที่ 29 เตรียมตัวเข้าหอคอยหมื่นคำนวน.....	228
บทที่ 30 ภาพร่างหอคอยหมื่นคำนวน.....	236
บทที่ 31 เริ่มจับทางได้บ้าง	245
บทที่ 32 ค่ายกลหมากล้อม.....	253
บทที่ 33 เดินเข้าค่ายกล	261
บทที่ 34 หมากเม็ดแรก	270
บทที่ 35 ข้ามเลือกทางขวา	278
บทที่ 36 ไม่ให้คำตอบที่ชัดเจน	286
บทที่ 37 เข้าใจผิดโดยไม่เฉลียวใจ.....	295
บทที่ 38 คำตอบที่ได้รับโดยไม่ตั้งใจ.....	303

บทที่ 39 สายไปแล้ว.....	312
บทที่ 40 เทียนเหงีกำลังมา	321
บทที่ 41 คำนวณผิดตลอดมา	328
บทที่ 42 มาถึง แผ่นหิน	340
บทที่ 43 คำสั่งปิดระเบียงดารา	349
บทที่ 44 ผู้สมรู้ร่วมคิด.....	357
บทที่ 45 โอบล้อมทุกทิศทาง	365
บทที่ 46 กลับสู่รูปโฉมเดิม	373
บทที่ 47 คู่แค้นทางคับแคบ.....	381
บทที่ 48 ส่งข่าว	388
บทที่ 49 เฟิงเทียนเจี๋ยสะบักสะบอม	396
บทที่ 50 ความแตกโดยไม่ตั้งใจ.....	405
บทที่ 51 เปิดเผยอย่างชัดเจน.....	414
บทที่ 52 กลับมากับข้า ศิษย์ไม่กลับ.....	421
บทที่ 53 เทพสัประยุทธ์ ปุณฺชนสุญสิน (1)	430
บทที่ 54 เทพสัประยุทธ์ ปุณฺชนสุญสิน (2)	439
บทที่ 55 เทพสัประยุทธ์ ปุณฺชนสุญสิน (3)	450
บทที่ 56 เทพสัประยุทธ์ ปุณฺชนสุญสิน (4)	461
บทที่ 57 เทพสัประยุทธ์ ปุณฺชนสุญสิน (5)	473
บทที่ 58 ค้อนสยบปฐพี	484

บทที่ 59 เจ็บไปทั้งใจ	494
บทที่ 60 ประจักษ์ในห่าธาตุ.....	504
บทที่ 61 ยินยอมเลิกรา.....	517
บทที่ 62 ผีนกเทียนเหิง.....	528
บทที่ 63 หลีเทียนตัจวิน	538
บทที่ 64 สู้แดนฉงหมิง.....	546
บทที่ 65 ฉงหมิง จื้อเยียน	555
บทที่ 66 ได้รู้เพิ่มขึ้น	564
บทที่ 67 ไปได้ทุกที่ในแดนฉงหมิง แต่... ..	572
บทที่ 68 คำนับองค์หญิง.....	581
บทที่ 69 จัดการภาระที่เหลือ	589
บทที่ 70 ความคิดของเทียนเหิง.....	597
บทที่ 71 ความเปลี่ยนแปลงของเทียนเหิง.....	606
บทที่ 72 ข้าไม่ได้หุนหวก	615
บทที่ 73 วันหนึ่งสิ้นสุด วันใหม่รออยู่	623

บทที่ 1 ศิลาสีของเยี่ยววิน

แต่ถ้าเยี่ยววินเดินผิดทางจริงๆ นางจะกล่าวไ้ม่มาก

“เร็วไป”

“เจ้ากำลังควบคุมมากเกินไป”

“ปล่อยให้มันหมุนเอง”

“น้ำมากไป”

“อย่าคิดว่าไฟต้องร้อน”

คำสุดท้ายทำให้เยี่ยววินลืมหืมตาขึ้นทันที “ไฟไม่ต้องร้อน?”

“เจ้ากำลังสร้างศิลปะ ไม่ได้กำลังเผาศัตรู”

เยี่ยววิน “...”

นางรู้สึกว่ตนถูกตำหนิอย่างมีเหตุผลจนเถียงไม่ได้ ครั้งที่เท่าใดไม่ทราบ ดินในมือไม่แตก ไม่ระเบิด ไม่สลาย วงจรห้าธาตุหมุนเวียนอยู่ภายในอย่างมั่นคง

เยี่ยอวีนกลั้นหายใจ ค่อยๆ ลดการควบคุม จากสิบส่วนเหลือเก้า แปด เจ็ด ห้า สาม หนึ่ง จนท้ายที่สุด...นางปล่อยมือทั้งหมด

กอนคิลายังคงอยู่ เยี่ยอวีนเบิกตากว้าง “สำเร็จแล้ว?”

หนี่วาเดินเข้ามา หยิบกอนคิลาขึ้นดู แล้วดีดนิ้วเบาๆ

เปรียะ!

กอนคิลาแตกเป็นผง

เยี่ยอวีน “...”

หนี่วากล่าว “เช่นนี้ อยู่ได้ประมาณสามวัน”

“สามวัน?”

หนี่วาทักหน้า เยี่ยอวีนมองผงดินในมือตนอย่างพูดไม่ออก เมื่อครู่ยังดีใจอยู่เลย

หนี่วากลับกล่าว “ครั้งแรกของข้า อยู่ได้ไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม”

เยี่ยอวีนเงยหน้า “จริงหรือเจ้าคะ”

“ข้ามีเหตุผลต้องโกหกเจ้า?”

ดวงตาของเยี่ยอวีนค่อยๆ สว่างขึ้นอีกครั้ง “เช่นนั้นสามวันนับว่าไม่เลว?”

“ไม่เลว”

“แล้วครั้งที่สองของท่าน?”

หนิว่าเงียบไปเล็กน่อย “สองชั่วยาม”

เยี่ยอวินกะพริบตา “เพิ่มเพียงหนึ่งชั่วยาม?”

“อืม”

“ครั้งที่สาม?”

“ครึ่งวัน”

“ครั้งที่สี่?”

“เจ้าจะถามทุกครั้งที่?”

เยี่ยอวินคิดอย่างจริงจัง “ถ้าท่านจำได้ ข้าก็อยากทราบเจ้าคะ”

หนิว่านิ่งอิงไป ครู่หนึ่งนางหัวเราะออกมา “ลองต่อ”

“เจ้าคะ”

เยี่ยอวินหยิบดินขึ้นมาใหม่ทันที ครึ่งนี้นางไม่รีบร้อน คิลา ก่อนแรกอยู่ได้สามวัน ก่อนที่สองอยู่ได้เจ็ดวัน ก่อนที่สามกลับอยู่ได้เพียงสองวัน เพราะนางพยายามทำให้แข็งแกร่งเกินไปจนวงจรภายในอัดแน่นเกินควร

ก่อนที่สี่ สิบห้าวัน

ก่อนที่ห้า หนึ่งเดือน

ก่อนที่หก สามเดือน

ทุกครั้ง เยี่ยมวันตรวจสอบสิ่งที่เปลี่ยนไป จดจำว่าเหตุใดมันจึงอยู่ได้นานขึ้น เหตุใดบางครั้งก็กลับสั้นลง และค่อยๆ ลดการควบคุมของตนเองลงจนภายใน คิลาสีทำงานได้โดยอิสระมากขึ้น หลังจากนั้น ระยะเวลาที่คิลาคงอยู่ไม่ได้ เพิ่มที่ละเดือนอีกต่อไป ทุกครั้งที่เยี่ยมวันเข้าใจการหมุนเวียนลึกขึ้น โครงสร้างภายในก็เปลี่ยนไป จากหลายเดือนกลายเป็นหลายปี หลายร้อยปี หลายหมื่นปี จนกระทั่งวันหนึ่ง...ก่อนคิลาสีเทาจางวางอยู่ตรงหน้านาง

หนึ่งวตรวจอยู่นาน “ก่อนนี้ หากไม่มีสิ่งใดรบกวน น่าจะอยู่ได้ประมาณแปด แแสนปี”

เยี่ยมวันเบิกตากว้าง “แปดแสนปี?”

“อืม”

รอยยิ้มกว้างปรากฏขึ้นบนใบหน้า แต่เพียงครู่เดียวก็จางลง “ยังไม่พอ”

หนึ่งวามองนาง “เหตุใด”

“เพราะหากใช้ซ่อมรอยแยก มันไม่ได้อยู่เฉยๆ”

“ถูกต้อง”

“มันต้องเสียพลังตลอดเวลา”

“อืม”

เยี่ยววินมองคิลาาก่อนนั้น นี่ต่างหากคือปัญหาที่แท้จริง การทำให้คิลาคงอยู่
แปดแสนปีในสภาพปกติ นางเริ่มทำได้แล้ว แต่ถ้านำไปวางตรงรอยแยก และ
ต้องต่อสู้กับความว่างเปล่าและจุดดำตลอดเวลา ระยะเวลาที่ย่อมลดลง
อย่างมหาศาล ดีไม่ดี จากแปดแสนปีอาจจะเหลือแค่แปดวัน

“ของท่านอยู่ได้นานเพียงใดก่อนต้องหลอมตนเองเข้าไปเจ้าคะ”

หนี่วเวเจียบลง “นั่นไม่ใช่คำถามที่ถูก เพราะยามนั้น ข้าไม่มีเวลารอให้มันเริ่ม
เสื่อมเพื่อให้ทราบถึงสิ่งที่เจ้าถาม พักกำลังพัก ข้าจึงต้องทำให้แน่ใจตั้งแต่
ยามนั้นว่า ต่อให้ไม่มีข้าอยู่แล้ว ผนึกจะไม่แตกในเวลาอันใกล้”

เยี่ยววินเข้าใจ หนี่วเวไม่ได้ลองใช้คิลาาก่อน แล้วพบภายหลังว่ามันไม่ทน นาง
ไม่มีเวลาทดลองถึงเพียงนั้นตั้งแต่แรก

“ท่านจึงเอาตนเองเป็นส่วนหนึ่งของวงจรถันที”

“อืม”

เยี่ยววินก้มมองคิลาของตน ผ่านไปครู่ใหญ่จึงถาม “หากไม่ใช่ตนเองเล่าเจ้า
คะ”

หนี่วเวมองนาง “นั่นคือคำตอบที่เจ้าต้องการ”

“ถ้าข้าใช้พลังจากภายนอกเติมเข้าไป?”

ครั้งนี้ดวงตาของหนี่วเวเปลี่ยนไปเล็กน้อย

เยื่อวันยังคงคิดต่อ “ศิลาห้ำหีไม่ได้สูญเสียสภาพเพราะเวลาตามลำพัง แต่เมื่อถูกใช้ปัดรอยแยก พลังภายในจะถูกใช้ด้านสิ่งที่อยู่ด้านนอก”

“ถูกต้อง”

“เช่นนั้น ถ้าพลังที่สูญเสียไปถูกเติมกลับด้วยจำนวนที่เท่ากัน ศิลาห้ำหีไม่จำเป็นต้องใช้พลังต้นกำเนิดของผู้สร้างมาหล่อเลี้ยง”

หนี่วไม่ได้ตอบ แต่ครั้งนี้ นางไม่ได้บอกว่าผิด

เยื่อวันกล่าวต่อ “ปัญหาคือพลังที่เติมเข้ามาต้องไม่ทำลายสมดุลภายใน ถ้าส่งธาตุใดธาตุหนึ่งเข้าไปโดยตรง ย่อมทำให้ภายในเสียสมดุล หากส่งห้าธาตุพร้อมกัน ปริมาณแต่ละธาตุต้องเท่ากันซึ่งยากจะควบคุม...”

นางหยุดก็ก ภาพหนึ่งปรากฏขึ้นในใจ ค่ายกลขนาดใหญ่ เส้นปราณจากดินแดนต่างๆ ปราณจากผืนแผ่นดินนับไม่ถ้วนรวมตัวเข้าหากัน ค่ายกลที่เทียนเหิงสร้างขึ้น

เป็นไปได้ว่าค่ายกลนั้น ส่งปราณธาตุต่างๆ เข้าสู่ศิลาห้ำหีบนท้องฟ้าในจำนวนที่พอดีกับที่ศิลาห้ำหีต้องการ ดังนั้น ศิลาห้ำหีจึงไม่เสียสมดุล ปราณนั้นจึงสามารถค้ำจุนศิลาห้ำหีให้คงอยู่ต่อไป นี่น่าจะเป็นไปได้

เยื่อวันเงยหน้าขึ้นช้าๆ “นั่นคือ ไม่จำเป็นต้องเป็นปราณห้าธาตุที่สมดุลตั้งแต่ต้น”

หนี่วถาม “หมายความว่าอย่างไร”

“ขอเพียงศิลาห้ำสี่เองสามารถปรับพลังที่รับเข้ามาให้กลับสู่สภาวะสมดุลได้ตลอดเวลา”

นางยกศิลาที่สร้างขึ้นมาตรงหน้า “เหมือนน้ำเต็มส่วนที่ขาด ไม่รักษาวางจรไฟเปลี่ยนสภาพ ดินเก็บรักษา และทองตรึงขอบเขต...”

ดวงตานางสว่างขึ้นเรื่อยๆ “ไม่ใช่ให้พลังภายนอกหล่อเลี้ยงธาตุทั้งห้าโดยตรง แต่ให้มันกลายเป็นวัตถุดิบให้คุณสมบัติเหล่านี้จัดสรรเอง”

หนึ่งวามองนางอยู่นาน ก่อนจะกล่าว “ลองดู”

“เจ้าคะ”

คราวนี้ สิ่งที่น่างำลังสร้างไม่ใช่เพียงศิลาห้ำสี่ แต่เป็นศิลาห้ำสี่ที่สามารถรับพลังจากภายนอก เปลี่ยนและเติมส่วนที่ตนเองสูญเสียไปได้ด้วยตัวเอง

ครั้งแรก ระเบิด

ครั้งที่สอง แตก

ครั้งที่สามดูเหมือนสำเร็จ หากพลังที่รับเข้ามากลับสะสมมากเกินไปจนภายในศิลาห้ำสี่อุดตัน

ครั้งที่สี่ นางเพิ่มทางระบาย

ครั้งที่ห้า เปลี่ยนวิธีรับพลัง

ครั้งที่หก...

ครั้งที่สิบ...

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด จนกระทั่งวันหนึ่ง เยี้ยววันมองก้อนศิลาตรงหน้า นางปล่อยปราณสายหนึ่งเข้าไป ศิลาไม่ได้ดูดทั้งหมด มันรับเพียงส่วนหนึ่ง ส่วนที่เกินถูกผลักออก พลังที่รับเข้าไปหมุนเวียนอยู่ภายใน ถูกแปรเปลี่ยน เต็มลงในตำแหน่งที่พร่อง แล้วหยุดเองเมื่อสมดุลกลับคืน

เยี้ยววันนิ่งไป หนิว่าเองก็นิ่งเช่นกัน

ผ่านไปหลายจิตใจ เยี้ยววันเอ่ยเสียงเบา “มันทราบว่าจะต้องรับเท่าใด”

“ไม่ใช่ทราบ” หนิว่าตอบ “มันเพียงกลับสู่สมดุลตามธรรมชาติของมัน”

เยี้ยววันมองศิลา หัวใจเต้นแรงขึ้น นางยังไม่ได้ทำให้มันเป็นอนันต์ แต่ครั้งแรกนางพบทางแล้ว

เยี้ยววันไม่ได้รีบสร้างก้อนต่อไป นางยังคงนั่งมองศิลาสีเทาจางตรงหน้า ปราณสายหนึ่งที่นางส่งเข้าไปเมื่อครู่ยังคงหมุนเวียนอยู่ภายใน หากเมื่อส่วนที่พร่องถูกเติมเต็มแล้ว ศิลาก็ไม่รับเพิ่มอีก แม้นางจะเพิ่มปราณเข้าไปอีกหลายส่วน พลังเหล่านั้นก็เพียงไหลผ่านผิวศิลาแล้วกระจายกลับออกมา

รับเท่าที่ขาด หยุดเมื่อสมดุล พังดูเรียบง่ายอย่างยิ่ง แต่กว่าจะทำให้ก้อนศิลาก่อนหนึ่งกระทำการสิ่งนี้ได้ นางไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำลายก้อนศิลาไปแล้วกี่ก้อน

เยี่ยอวินยื่นมือออกไป หยิบศิลาขึ้นมา พลิกดูอยู่ครู่หนึ่งก่อนถาม “หากมันทำเช่นนี้ได้ตลอดไป มันจะคงอยู่ตลอดไปหรือไม่เจ้าคะ”

หนี่วาทอบ “ไม่”

เยี่ยอวินเงยหน้าทันที “เพราะเหตุใด”

“ทุกครั้งที่มันรับพลังเข้ามา ย่อมต้องแปรเปลี่ยน ทุกครั้งที่แปรเปลี่ยน ย่อมมีการเคลื่อนไหว ทุกครั้งที่มีการเคลื่อนไหว ย่อมมีสิ่งที้ออกจากสภาพเดิม”

เยี่ยอวินก้มมองศิลาอีกครั้ง นางเข้าใจความหมายของหนี่วาท่อให้การสูญเสียเล็กน้อยเพียงใด หากเวลายาวนานพอ สิ่งที้น้อยที่สุดก็สามารถสะสมจนกลายเป็นสิ่งที้มากที่สุดได้

หนึ่งในหมื่นไม่มาก หนึ่งในล้านยิ่งแทบไม่มีความหมาย แต่ถ้าหมื่นเวียนหนึ่งล้านครั้ง สิบล้านครั้ง ร้อยล้านครั้ง สุดท้ายก็ยังมีวันที่มันเสื่อม

เยี่ยอวินเงยไปนาน นางส่งปราณเข้าไปอีกสาย คราวนี้ไม่ได้มองว่าศิลาไร้พลังอย่างไร แต่มองลึกเข้าไปถึงสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากพลังเข้าสู่ภายใน ปราณสายหนึ่งถูกดึงเข้าไป นำรับมันไว้ ไม่พาให้หมื่นเวียน ไฟเปลี่ยนสภาพ ดินเก็บรักษา ทองตรึงขอบเขต ทุกอย่างเป็นไปตามที้นางกำหนด

หากตรงช่วงทีไฟเปลี่ยนสภาพนั่นเอง มีพลังบางส่วนบางเบาจนแทบตรวจไม่พบแผ่ออกมา น้อยมาก น้อยเสียจนก่อนหน้านี้างไม่ทันใส่ใจ

บทที่ 2 สร้างศิลาห่าสีของหนี่วา

เยี่ยววินยืนนิ่งแล้วตะพิดศิลา “มันออกไปตรงนี้”

หนี่วาพยักหน้า “เจ้าจะทำอะไร”

เยี่ยววินไม่ตอบ นางลองปิดกั้นพลังส่วนนั้น

เปรี้ยะ!

ศิลาแตกราวทันที

เยี่ยววินมองรอยแตกแล้วถอนหายใจ ก่อนวางมันลง ก่อนใหม่ถูกสร้างขึ้น
คราวนี้นางไม่ปิดกั้น แต่สร้างทางให้พลังที่แผ่ออกมาหมุนกลับเข้าสู่ธาตุน้ำ

ตูม!

กอนคิลาระเบิด

เยื่อวันยกแขนเสื้อขึ้นปลดผืนออกจากใบหน้า

หนึ่วามองนาง “เร็วไป”

“ข้าก็คิดเช่นนั้นเจ้าคะ”

กอนที่สาม แดก

กอนที่สี่ ไม่แดก แต่ภายในหยุดหมุนเวียนหลังผ่านไปไม่กี่จิตใจ

กอนที่ห้า หมุนเวียนได้ หากทุกครั้งทีพลังย้อนกลับ ธาตุน้ำกลับเพิ่มขึ้นทีละ
น้อย จนสุดท้ายสมดุลหาธาตุพังทลาย

เยื่อวันนั่งเฝ้าคาง มองเศษศิลาที่กองอยู่ตรงหน้า “กลับเข้าไปก็ไม่ได้ ปลอย
ออกมาก็ไม่ได้...”

“เหตุใดต้องกลับเข้าไปเป็นน้ำ” หนึ่วถาม

เยื่อวันชะงัก นางหันไปมองหนึ่ว แล้วจึงก้มมองเศษศิลา

เหตุใดต้องกลับเข้าไปเป็นน้ำ? เพราะวงจรเริ่มจากน้ำ? ไม่ใช่

เพราะพลังที่ออกมาจากไฟต้องเปลี่ยนกลับไปเป็นน้ำ? ก็ไม่ใช่

เหตุใดนางจึงคิดว่ามันต้องกลับไปเป็นธาตุใดธาตุหนึ่งด้วย?

ภาพบางอย่างผุดขึ้นมาในหัวสำนึก ภายในภูเขาศักดิ์สิทธิ์ ห้าสีที่เคยแยกจากกันค่อยๆ จางลง ทองไม่เป็นทอง ไม้ไม่เป็นไม้ น้ำไม่เป็นน้ำ ไฟไม่เป็นไฟ ดินไม่เป็นดิน จนท้ายที่สุด เหลือเพียงสีเทาจาง

เยี่ยอวินนิ่งงัน “ห้าธาตุ...ไร้ลักษณะ”

หนึ่งวามองนาง เยี่ยอวินหิบบดินขึ้นมาอีกครั้ง นางปล่อยปราณห้าธาตุเข้าสู่ดินอย่างซ้ๆ ห้าสีปรากฏขึ้น จากนั้นค่อยๆ จางลง นางสร้างห้าธาตุขึ้นใหม่ แต่คราวนี้ตรงตำแหน่งที่พลังควรหลุดออกจากวงจร นางไม่ได้บังคับให้มันย้อนกลับไปยังธาตุใด ปล่อยให้มันเปลี่ยน พลังสายนั้นหลุดจากไฟ ไม่ใช่ไม้ ไม่ใช่ทอง ไม่ใช่ดิน และไม่ใช่ไฟอีกต่อไป มันเป็นเพียงพลังที่ยังไม่มีลักษณะ

เยี่ยอวินไม่แตะต้องมัน ไม่กำหนดมัน ไม่บังคับมัน พลังไร้ลักษณะสายนั้นเคลื่อนไปตามช่องว่างที่มีอยู่ก่อนส่วนหนึ่งจะกลายเป็นน้ำ ส่วนหนึ่งกลายเป็นไม้ อีกส่วนกลายเป็นดิน ทอง และไฟ ตามตำแหน่งที่กำลังพร่องอยู่ในขณะนั้น

ไม่มีสิ่งใดถูกส่งกลับไปยังจุดเริ่มต้น เพราะไม่มีจุดเริ่มต้น

ไม่มีสิ่งใดไปถึงจุดสิ้นสุด เพราะไม่มีจุดสิ้นสุด

เยี่ยอวินเบิกตากว้าง ธาตุทั้งห้าภายในศิลายังคงหมุนต่อไป นางเฝ้ามองทุกการเปลี่ยนแปลง จนกระทั่งไม่ทราบว่ามันผ่านไปนานเท่าใด ไม่มีพลังแม้แต่เลี้ยวเดียวหลุดออกมา

เยี่ยหวินยกคิลาขึ้น “ท่านคูลีเจ้าคะ”

“ข้ากำลังดู”

“ไม่มีอะไรหายไป”

“อืม”

“แต่หาธาตุดังทำงาน”

“อืม”

เยี่ยหวินหันมองหน้าว่า “เช่นนั้น...”

หน้าว่ากลับกล่าว “ทำลายมัน”

“หา?”

“ทำลายมัน”

เยี่ยหวินมองคิลาในมืออย่างเสียดาย นี่เป็นก้อนแรกที่ทำสำเร็จถึงขั้นนี้ แต่สุดท้ายนางก็ใช้นิ้วกดลงไป รอยแตกร้าวปรากฏขึ้นบนผิวคิลา ภายในคิลา ลั่นสะเทือน พลังบางส่วนรั่วไหลออกมาตามรอยแตก

เยี่ยหวินใจหาย หากเพียงจิตใจถัดมา คิลาจะเริ่มรับพลังจากภายนอก มันไม่ได้รับทั้งหมด รับเพียงเท่าที่จำเป็น พลังภายนอกถูกแปรเปลี่ยนเป็นสภาวะไร้ลักษณะ ก่อนกระจายเข้าสู่ส่วนต่างๆ ตามที่พร่อง รอยแตกร้าวไม่ได้สลาย กลับ เพราะเนื้อคิลาที่แตกยังคงแตกอยู่ แต่มันกลับคืนสู่สมดุลอีกครั้ง

เยื่อวันจ้องตาไม่กะพริบ

หนึ่ถาม “เข้าใจหรือยัง”

เยื่อวันพยักหน้า “หากไม่มีสิ่งใดรบกวน มันไม่จำเป็นต้องรับพลังจากภายนอก เพราะสิ่งที่ใช้ไปไม่ได้สูญหาย เพียงเปลี่ยนลักษณะแล้วกลับไปเติมสิ่งที่กำลังขาด”

“อืม”

“หากได้รับความเสียหายจากภายนอก มันจึงค่อยรับพลังเข้ามาเติมเฉพาะส่วนที่สูญเสีย”

หนึ่ถาม

เยื่อวันมองศิลาในมืออีกครั้ง “เช่นนั้นตราบใดที่ตัวศิลาไม่ถูกทำลายจนมันพังทลายทั้งหมด มันก็ไม่มีอายุขัย”

คราวนี้หนึ่ถามเจียบอยู่นาน ก่อนจะตอบ “ถูกต้อง”

เยื่อวันนิ่งงัน นางรู้ดีว่าคำว่าไม่มีอายุขัยหมายถึงสิ่งใด หนึ่งหมื่นปี หนึ่งล้านปี สิบล้านปี ไม่มีความแตกต่าง เพราะเวลาจะไม่ใช้สิ่งที่ทำให้มันเสื่อมอีกต่อไป

ริมฝีปากเย็มยิ้มกว้าง “สำเร็จแล้ว”

หนึ่ถามนาง “เจ้าสร้างมันสำเร็จแล้ว”

เยี่ยหวินหัวเราะออกมา เรื่องหนักอึ้งในใจนางคลี่คลายไปได้แล้วหนึ่งเรื่อง
นางยกคิลาาก่อนเล็กขึ้นมองกับแสงรอบด้าน สีเทาจางเกือบโปร่งแสงสะท้อน
เข้าตา แต่ความยินดีนั้นอยู่ได้ไม่นาน รอยยิ้มบนใบหน้าค่อยๆ จางลง

นางมองคิลาในมือ ก่อนจะเงยหน้าขึ้น “แต่ของบนฟ้าไม่ใช่ก่อนหน้านี้ คิลาห่าสีที่
ซ่อมผืนฟ้าอยู่ เป็นของท่าน”

“ใช่”

“มันไม่มีคุณสมบัตินี้”

“ไม่มี”

“ต่อให้ข้าสร้างคิลาห่าสีแบบนี้ได้อีกหมื่นก่อน ก็ไม่ได้ทำให้คิลาของท่าน
เปลี่ยนไป”

หนึ่งวายังคงมองนางเงิบๆ

เยี่ยหวินครุ่นคิดอยู่ครู่ใหญ่ “รี้ออกแล้วสร้างใหม่ไม่ได้”

“เพราะเหตุใด”

“เพราะระหว่างที่รี้อ ฟ้าก็เปิด ความว่างเปล่าและจุดดำยอมเข้ามา”

“ถูกต้อง”

“เช่นนั้น...” เยี่ยหวินพลิกคิลาในมือไปมา “ข้าต้องทำให้ของเดิมกลายเป็น
เช่นนี้ โดยไม่ทำลายของเดิม”

คราวนี้ดวงตาของหนี่วเปลี่ยนไปเล็กน้อย “ยากกว่าสร้างใหม่”

“ข้าทราบเจ้าคะ”

“และเจ้ามีของเดิมเพียงชุดเดียว”

เยี่ยอวินส่ายหน้า “ไม่เจ้าคะ”

หนี่วามองนาง

เยี่ยอวินวางศิลาของตนเองลง แล้วหยิบดินขึ้นมาอีกก้อน “ข้าสร้างของเดิมขึ้นมาใหม่ได้ ตราบใดที่ยังมีของเดิมอยู่ตรงนี้ ข้าก็สร้างเลียนแบบได้”

หนี่วามองไป เยี่ยอวินยิ้ม “ท่านอยู่ตรงนี้ทั้งคน ข้าสร้างผิดตรงไหน ท่านก็บอกข้า”

หนี่วามองนางอยู่หลายอึดใจ “เจ้าจะสร้างศิลาของข้า?”

“เจ้าคะ”

“ทั้งที่เพิ่งสร้างของตนเองสำเร็จ?”

“เพราะสร้างของตนเองสำเร็จแล้ว ข้าจึงต้องสร้างของท่านให้ได้ มิฉะนั้น ข้าจะรู้ได้อย่างไรว่า วิธีของข้าใช้กับศิลาของเดิมได้จริง”

หนี่วามิ่กล่าวอะไรอีก เยี่ยอวินเริ่มลงมือ ครั้งแรก นางสร้างตามความเข้าใจของตนเอง

เห็นว่าหยาบขึ้นดูเพียงครูเดียว “ไม่เหมือน”

“ตรงไหนเจ้าคะ”

“มันพยายามคืนสมดุลเอง”

เย้ยวันหนึ่งไป นางพลอใส่สิ่งที่เพิ่งคิดค้นลงไปโดยไม่รู้ตัว

ก่อนที่สอง

“ยังไม่เหมือน”

“ตรงไหนอีกเจ้าคะ”

“เจ้าปล่อยห่าธาตุมากเกินไป”

ก่อนที่สาม

“โฟพิด”

“ข้าทำตามที่ท่านสอนแล้วนะเจ้าคะ”

“แต่เจ้าทำแบบที่เจ้าเข้าใจ ไม่ใช่แบบที่ข้าทำ”

เย้ยวันชะงัก นางจึงเริ่มเข้าใจว่า การย้อนกลับไปสร้างสิ่งที่ด้อยกว่าสิ่งที่ตนเองเข้าใจแล้ว กลับยากกว่าที่คิด นางต้องลืมนำคำตอบของตนเองชั่วคราว กลับไปมองห่าธาตุแบบที่เห็นว่าเคยมองในเวลานั้น

หลังจากไม่รู้วาล์มเหลวไปอีกี่ครั้ง ในที่สุดหนึ่วาก็หีบคิลาาก่อนหนึ่งขึ้นมา
ตรวจสอบอยู่นาน

“ได้แล้ว”

เยี้ยววันเงยหน้าทันที “เหมือนหรือเจ้าคะ”

“โครงสร้างเหมือน”

“ทุกส่วน?”

“เท่าที่เจ้าสามารถสร้างจำลองขึ้นมาได้ในที่นี้ เพียงพอแล้ว”

เยี้ยววันรับคิลากลับมา ตรงหน้านางยามนี้มีคิลาสองก้อน ก้อนหนึ่งคือคิลา
ที่สร้างด้วยวิธีของหนึ่วา อีกก้อนคือคิลาที่สร้างด้วยวิธีของนาง

เยี้ยววันมองซ้ายที่ขวาที แล้วหีบก้อนแรกขึ้นมา “ต่อไป...”

นางสูดลมหายใจ “ทำให้เจ้ากลายเป็นแบบนั้น โดยไม่ทำลายสิ่งที่เจ้าเป็น”

ครั้งแรก เปรี๊ยะ! แตก

ครั้งที่สอง ห้าธาตุหยุดลงทันทีที่นางพยายามแทรกโครงสร้างใหม่เข้าไป

ครั้งที่สาม คิลาจับพลังภายนอกได้ แต่พลังที่รับเข้าไปไม่สามารถเปลี่ยนเป็น
สภาวะไร้ลักษณะ จนธาตุน้ำสะสมมากเกินไป

ครั้งที่สี่ นางแก้ตรงน้ำ ไฟกลับเสีย

ครั้งที่ห้า แก๊สไฟ ทองกลับตริ้งแน่นจนพลังไม่สามารถเคลื่อน

ครั้งที่หก ระเบิด

ครั้งที่เจ็ด แตก

ครั้งที่แปด...

เยี่ยอวินเริ่มขมวดคิ้วมากขึ้นเรื่อยๆ ปัญหาไม่ใช่ว่านางไม่ทราบว่าจะสร้างใหม่อย่างไร นางทราบ แต่ปัญหาคือทุกครั้งที่นางใส่คุณสมบัติใหม่ลงไป มันยังเข้ากันไม่ได้ และถ้าเป็นศิลาของจริง...การเปลี่ยนเช่นนั้นทำให้ผืนกบบนฟ้าสั่นคลอน

เยี่ยอวินหยุดมือ นางจ้องศิลาหน้าว่าจำลองตรงหน้าอยู่นาน “ข้ากำลังทำผิด”

หน้าว่าถาม “ตรงไหน”

“ข้าพยายามเปลี่ยนมันให้เป็นของข้า”

หน้าว่าไม่ได้ตอบ

เยี่ยอวินหยิบศิลาของตนเองขึ้นมา วางไว้ข้างศิลาจำลอง “ทั้งที่ข้าไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนสิ่งที่มันเป็น”

นางมองโครงสร้างภายในของทั้งสองก้อน พื้นฐานเหมือนกัน ห้าธาตุเหมือนกัน การหมุนเวียนห้าธาตุเหมือนกัน สิ่งที่แตกต่างกันไม่ใช่ตัวศิลา แต่คือสิ่งที่เกิดขึ้น

เมื่อภายในเสียสมดุล คิลาห้ำสีของหนี่วาท้องได้รับสิ่งที่ขาดจากภายนอก แต่
ของนางสามารถแปรเปลี่ยนสิ่งที่มีอยู่ แล้วจัดสรรกลับเข้าไปเอง

บทที่ 3 ผ่านไปสี่เดือน

“ไม่ต้องเปลี่ยนวงจรเดิม...” เยี่ยอวี่นพิมพ์ “เพียงเพิ่มทางกลับให้สิ่งที่เดิมต้องสูญเสีย”

นางลงมืออีกครั้ง คราวนี้เพียงแตะเข้าไปในช่องว่างระหว่างการเปลี่ยนสภาพที่ละเอียด ที่ละส่วน ซ้ำอย่างยิ่ง จนกระทั่งพลังส่วนแรกซึ่งเดิมควรหลุดออกไปได้เปลี่ยนเป็นไร้ลักษณะ จากนั้นไหลกลับเข้าไปเอง

เยี่ยอวี่นไม่กล้าขยับ นั่งรออย่างอดทน และคิลาวยังอยู่ นางจึงค่อยๆ เพิ่มส่วนที่สอง ส่วนที่สาม ส่วนที่สี่ จนกระทั่ง...

วม

สี่ทั้งห้าบนคิลาจำลองค่อยๆ จางลง และหลอมอยู่ภายในสีเทาจาง เยี่ยอวี่นปล่อยปรมาณเข้าไป คิลาจับเพียงเล็กน้อย ส่วนที่เกินไหลกลับออกมา

นางเพิ่มปราณ มันไม่รับ เยียอวินจึงใช้ปลายนิ้วกรีดผิวศิลาให้เกิดรอยแตก เล็กๆ คราวนี้ศิลารับพลังทันที พลังไหลเข้าไป แปรเปลี่ยน เดิมส่วนที่พร่อง แล้วหยุด

เยียววินนั่ง หนิวกิ่งนั่ง ผ่านไปเนิ่นนาน เยียววินจึงถาม “โครงสร้างเดิมยังอยู่ หรือไม่เจ้าคะ”

หนิวกิ่งหิบบิลาลขึ้นมา ตรวจอยู่นานมาก นานจนเยียววินเริ่มไม่มั่นใจ

สุดท้ายหนิวกิ่งจึงกล่าว “อยู่”

ดวงตาของเยียววินสว่างขึ้น “ข้าไม่ได้เปลี่ยนศิลาของท่าน”

“ไม่”

“เพียงทำให้มันมีสิ่งที่เมื่อก่อนมันไม่มี”

“ถูกต้อง”

เยียววินรับศิลากลับมา เพราะทันทีที่มองการไหลเวียนของพลังภายในศิลา ภาพหนึ่งกลับผุดขึ้นมาในห้วงความคิดอย่างกะทันหัน

เส้นปราณนับไม่ถ้วน ค่ายกลขนาดใหญ่ที่แผ่ครอบคลุมดินแดน พลังจากผืนแผ่นดินถูกดึงขึ้นไป ผ่านโครงสร้างค่ายกล ก่อนส่งขึ้นสู่ศิลาห้าสิบบนฟ้า

เยียววินตัวแข็ง “เดี๋ยวก่อน...”

หนิวกิ่งมองนาง เยียววินไม่กล่าวอะไร นางวางศิลาสองก้อนลงบนพื้น

ก่อนหนึ่ง ของหนี่วที่นางสร้างขึ้น

ก่อนหนึ่ง ของนาง

แล้วใช้นิ้วลากเส้นบนพื้นเป็นรูปค่ายกลตามสิ่งที่นางเคยเห็นและเข้าใจ ยิ่ง
ลาก สีหน้าของนางยิ่งเปลี่ยน

รับพลัง แยก ปรับ ส่งไปยังส่วนที่ขาด รักษาสมดุล

เยี่ยววันหยุดนี้ว นางมองค่ายกลบนพื้น จากนั้นมองศิลาของตนเอง แล้ว
กลับไปมองค่ายกลอีกครั้ง

“เหมือนกัน...”

หนี่วถาม “สิ่งใดเหมือนกัน”

เยี่ยววันตอบ “สิ่งที่ศิลาของข้าทำอยู่ข้างใน...”

ปลายนิ้วของนางแตะลงบนเส้นค่ายกล “ค่ายกลของเทียนเหิงกำลังทำอยู่
ข้างนอก”

หนี่วนิ่ง เยี่ยววันมองเส้นเหล่านั้น ความเข้าใจที่เคยกระจัดกระจายเริ่ม
เชื่อมต่อเข้าหากันทีละส่วน เหตุใดค่ายกลจึงต้องใหญ่ถึงเพียงนั้น เหตุใดต้อง
เชื่อมกับปราณของผืนแผ่นดิน เหตุใดต้องส่งพลังขึ้นไปยังศิลาห้าสืออย่าง
ต่อเนื่อง

นี่เป็นเพราะเทียนเหิงเปลี่ยนศิลาห่าสีไม่ได้ มันจึงสร้างสิ่งที่ศิลาขาดขึ้นมาไว้ภายนอก!

เยี่ยววินพิมพ์ “ที่แท้ท่านอาจารย์สร้างค่ายกลนั้นขึ้นมาเพื่อทำหน้าที่แทนส่วนที่ศิลาห่าสีไม่มี”

นางได้คำตอบในที่สุดก่อนจะเงยไป แล้วความเข้าใจอีกอย่างก็ตามมา และทำให้สีหน้าของนางเคร่งเครียด เพราะหากเป็นเช่นนั้น トラบโดที่ศิลาห่าสียังคงสูญเสียพลัง ค่ายกลก็ต้องเดิม ยิ่งสูญเสียมาก ก็ยิ่งต้องเดิมมาก และหากแหล่งพลังที่มันใช้เดิมคือ...

เยี่ยววินก้มมองพื้นที่นางนั่งอยู่ พื้นแผ่นดิน

นางนั่งอยู่เนิ่นนาน ศิลาสีเทาจางในมือถูกกำแน่นขึ้นเล็กน้อย “ข้าเข้าใจแล้ว”

น้ำเสียงของนางไม่มีความยินดีจากความสำเร็จหลงเหลืออยู่ “เหตุใดค่ายกลของท่านอาจารย์จึงกลายเป็นค่ายกลสูญปรารถน”

เยี่ยววินยังคงมองเส้นค่ายกลบนพื้น ความคิดหนึ่งไล่ตามอีกความคิดอย่างรวดเร็ว หากค่ายกลของเทียนเหิงทำหน้าที่รับพลัง แยก ปรับ และส่งไปยังส่วนที่ศิลาห่าสีขาด เช่นนั้นตำแหน่งที่ค่ายกลส่งพลังไป ย่อมต้องสัมพันธ์กับตำแหน่งของศิลาห่าสีที่กำลังผืนกรอยแยกอยู่โดยตรง

เพียงแต่สิ่งที่นางเห็นอยู่ตรงนี้ยังเป็นเพียงความทรงจำของหนี่ววา ของจริงต่างหากที่สำคัญ

เย้ยอวินเงยหน้าขึ้น “ข้าต้องไปดูค่ายกล”

หนี่วามองนาง “เจ้ารู้แล้วว่าจะทำอะไร?”

“ยังไม่ทั้งหมดเจ้าคะ” เย้ยอวินส่ายหน้า “ข้ารู้เพียงว่าศิลาหาลีของข้าต่างจากของเดิมอย่างไร และพอเข้าใจแล้วว่าเหตุใดท่านอาจารย์จึงต้องสร้างค่ายกล แต่สิ่งที่ข้าทดลองนี้ ทั้งหมดอยู่ในสภาพที่ข้าควบคุมได้”

นางก้มมองศิลาหาลีเทาจางในมือ “ของจริงต้องต้านความว่างเปล่าและจุดดำอยู่ตลอดเวลา ข้าไม่รู้ว่าพลังที่มันสูญเสียไปมากเพียงใด และไม่รู้ว่าหลังจากปรับศิลาหาลีแล้ว ค่ายกลยังต้องส่งพลังเข้าไปเท่าใด”

หนี่วาทักหน้าเล็กน้อย “เช่นนั้นก็ไปดู”

เย้ยอวินชะงัก นางเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง หากร่างของหนี่วาทรงหน้ากลับค่อยๆ เลื่อนร่างลง

“เดี๋ยวก่อนเจ้าคะ”

หนี่วามองนาง “ถ้าข้าทำผิดกับของจริงเล่า?”

“เจ้าก็อย่าทำผิด”

เย้ยอวิน “...”

คำตอบนี้ดูจะมีประโยชน์กระมัง นางได้แต่คิด

หนี่ว้ายิ้มบาง “เจ้าสร้างมันได้แล้ว เจ้าสร้างของข้าได้ และเจ้าก็เปลี่ยนของข้าโดยไม่ทำลายสิ่งที่มันเป็นได้แล้ว สิ่งที่เหลือ ไม่ใช่สิ่งที่ข้าจะสอนเจ้าได้”

“แล้วเป็นสิ่งที่ใดเจ้าคะ”

“สิ่งที่เจ้าต้องเข้าใจด้วยตนเอง”

ร่างของหนี่วาค่อยๆ จางลง

เยี่ยวีนมองนางก่อนจะรีบถามออกไป “ท่านจะยังอยู่ใช้หรือไม่เจ้าคะ หากข้ามีข้อสงสัย ข้ายังกลับมาถามท่านได้หรือไม่”

“ตราบใดที่คิดหาหาลิขัณสุดท้ายของข้ายังอยู่ ข้าก็ยังอยู่”

เยี่ยวีนยิ้มออกมาอย่างโล่งอก “ขอบคุณเจ้าคะ”

หนี่วาก็ยิ้มให้ แล้วร่างของนางจึงค่อยๆ เลือนหายไป

สภาพรอบด้านพลันแปรเปลี่ยน เยี่ยวีนมองเห็นโพรงภายในต้นไม้อีกครั้ง

“พี่สาวเยี่ย!” เสียงหวานหวานเรียกนางด้วยความดีใจ

“ท่านแม่!” เสียงของอวีเออร์ก็เช่นกัน

“เจ้าหายไปนานไม่น้อย” เป็นเสียงของจงหลิ

“เจ้าคงได้อะไรกลับมา” เสียงของราชาฉงหมิงดังขึ้น

เยี่ยวีนเหลียวมองไปรอบๆ “เอ่อ...เมื่อครู่ท่านพอบอกว่าข้าหายไปนาน”

“ใช่...” จงหลืตอบ “...เจ้าหายปสี่เดือน”

เยื่อวันตกตะลึง

“ใช่เจ้าคะ พี่สาวเยื่อหายปสี่เดือน ข้าเฝ้ารอกท่านที่นี้ตลอด” หวานหวาน ยืนยัน

“ข้าก็รออยู่กัพี่หวานหวานขอรับ” อวีเอร์บอก

“พวกเราเฝ้ารอเจ้าที่นี้ทุกวัน” บิดาของหวานหวานเอ่ยขึ้น

ทันใดนั้น เยื่อวันก็นึกขึ้นได้ นางรีบเปิดมิตีส่วนตัวทันที เนินเยว เนินลู เนินกง บินออกมาอย่างรวดเร็ว และบินวนรอบตัวเยื่อวัน

“ท่านแม่ เหตุใดท่านไม่เปิดมิตีให้พวกเราออกมาเจ้าคะ” เนินเยวถามขึ้น น้ำเสียงเต็มไปด้วยความสงสัย

“ใช่เจ้าคะ ท่านแม่ไม่สบายหรือไม่” เนินลูถามอีกตัว

“ข้าคิดถึงท่านแม่กับพี่อวีเอร์ทุกวันเลย” เนินกงบอก

เยื่อวันอึ้งแห่ง นึกโทษตนเองทันทีว่านางหมกมุ่นกับศิลาห่าสีจนลืมลูกนกจื่อเยียนสามตัวนี้ไป โชคดีว่าในมิตีส่วนตัวของนางมีอาหารนกเตรียมไว้พร้อมอยู่แล้ว มิฉะนั้น พวกมันได้หิวตายแน่ๆ

“จื่อเยียน!” เสียงของราชาฉงหมิงอุทานออกมา แล้วก็หันไปมองหวานหวาน กับอวีเอร์

“พี่สาวเยียมมีจื่อเยียนอีกสามตัวเจ้าคะ แต่พวกมันอยู่ในมิติส่วนตัวของนาง”
หวานหวานบอก

“น้องชายกับน้องสาวของข้าเองขอรับ” อวีเออร์เสริมขึ้น

ราชางหมิงพยักหน้า เพราะมันก็ทราบถึงโคกนาฏกรรมของเผ่าจื่อเยียน

“แม่ไม่เป็นอะไร พวกเจ้าสามตัวอยู่กับหวานหวานกับอวีเออร์นะ” นางบอก

“เจ้าคะ/ขอรับ” เฉินเยว่ เฉินลู่ และเฉินกวงรับคำพร้อมกัน

“เป็นอย่างไร” จงหลี่ถามขึ้น

เยียมอวีนก้มมองมือตนเอง ไม่มีคิลาฮีเทาจางอยู่ในนั้น สิ่งที่เกิดขึ้นไม่ได้
เกิดขึ้นในโลกภายนอก หากความเข้าใจทุกอย่างยังอยู่ครบถ้วน แม้แต่
ความรู้สึกขณะห่าธาตุเปลี่ยนจากมีลักษณะเป็นไร้ลักษณะ นางยังจำได้อย่าง
ชัดเจน

“ข้าพอทราบแล้วว่าทำอย่างไรกับคิลาห่าฮีเจ้าคะ”

จงหลี่พยักหน้า

“ท่านพ่อ ข้าขอถามเรื่องค่ายกลของท่านอาจารย์”

จงหลี่ขมวดคิ้วเล็กน้อย “เรื่องใด”

“จุดที่ค่ายกลส่งปราณขึ้นไปหล่อเลี้ยงคิลาห่าฮี ตั้งอยู่ตรงไหนบ้างเจ้าคะ”

จงหนีไม่ได้ตอบทันที “เหตุใดจึงถามเรื่องนี้”

“เพราะข้าคิดว่าข้าเข้าใจแล้วว่าค่ายกลนั้นทำอะไร”

เยี่ยวนั่งลงและใช้นิ้วลากบนพื้นเบื้องหน้าอย่างรวดเร็ว

“ศิลาห้ำสีของเจ้าแม่หนี่วาไม่สามารถรักษาสิ่งที่สูญหายไปจากการทำงาน
ของตัวมันเองได้ เมื่อเวลาผ่านไปจึงต้องมีพลังจากภายนอกเข้าไปเติม ยิ่ง
ต้องต้านสิ่งที่อยู่อีกด้านของรอยแยก มันก็ยิ่งต้องใช้พลัง”

บทที่ 4 สตรีที่หลับไหล

นางลากเส้นเพิ่มอีกหลายสาย “ท่านอาจารย์ไม่สามารถเปลี่ยนศิลาห้ำได้ จึงสร้างค่ายกลขึ้นมาทำสิ่งที่ศิลาทำเองไม่ได้ นั่นคือรับปราณจากผืนดิน แยกมัน ปรับมัน แล้วส่งไปยังศิลาห้ำสิ”

จงหลิพยักหน้า “เท่าที่ข้าพอทราบ เป็นเช่นนั้น”

เยี่ยวีนถามทันที “เช่นนั้นจุดตั้งค่ายกลแต่ละแห่งสัมพันธ์กับตำแหน่งรอย แยกใช้หรือไม่เจ้าคะ”

“ใช่”

คำตอบของจงหลิทำให้ดวงตานางสว่างขึ้น

“ทุกจุด?”

“จุดสำคัญทุกจุด” จงหลิกล่าว “ค่ายกลต้องส่งพลังไปยังตำแหน่งที่ศิลาห้ำสื
รับภาระหนักที่สุด หากตั้งห่างออกไปโดยไม่มีเหตุผล ย่อมสูญเสียพลัง
ระหว่างทางมากเกินไป”

เยี่ยอวันลุกขึ้นทันที “เช่นนั้นเราไปจุดที่ใกล้ที่สุดกันเถอะเจ้าคะ”

จงหลีมองนาง “ตอนนีว่”

“เจ้าคะ”

“เจ้าเพิ่งออกมา”

“ข้าไม่ได้เหนื่อย”

“เจ้ารู้หรือว่าต้องไปที่ใด”

“ท่านพอทราบ เพราะระหว่างที่ข้าอยู่ในภูเขาคักดีลีทธีและเรียนกับท่านอาจารย์ ท่านพอช่วยสืบหาเรื่องราวของค่ายกลครบถ้วนแล้ว หากสิ่งที่ท่านไม่ทราบคือ โครงสร้างโดยละเอียดของมัน”

จงหลีกำลังจะกล่าวบางอย่าง เสียงของราชาฉงหมิงกลับดังขึ้นเสียก่อน “ไม่ต้องออกไป”

“หมายความว่าอย่างไรเจ้าคะ” เยี่ยอวันถาม

“หากเจ้าต้องการดูรอยแยกจริง ที่นี้มีอยู่หนึ่งแห่ง”

เยี่ยอวันนิ่งไป จงหลีหันไปมองราชาฉงหมิงทันที “ในแดนฉงหมิง?”

“ใช่”

“เป็นไปได้อย่างไร” จงหลี่ขมวดคิ้ว “ข้าจำตำแหน่งรอยแยกสำคัญในเวลา
นั้นได้ ที่นี้ไม่มี”

“เพราะมันไม่ได้เกิดที่นี่”

เยี่ยอวีนถาม “แล้วมันมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไรเจ้าคะ”

ราชางงหมิงมองนาง “มีคนนำมันมา”

เยี่ยอวีนกะพริบตา “นำ...รอยแยกมา?”

“ใช่”

“ผู้ใด”

ราชางงหมิงตอบเพียงสามคำ “ซู่หมู่หลาน”

เยี่ยอวีนนิ่งงัน จงหลี่เองก็มีสีหน้าเปลี่ยนไปอย่างเห็นได้ชัด “ซู่หมู่หลาน?”

“นางยังอยู่”

คราวนี้จงหลี่ถึงกับก้าวออกมาหนึ่งก้าว “อยู่ที่ใด”

ราชางงหมิงไม่ได้ตอบคำถามนั้นทันที หากหันหลังให้ “ตามมา”

เยี่ยอวีนกับจงหลี่สบตากัน ก่อนเดินตามไป

หวานหวานที่ยามนี้กลับคืนสู่ร่างวิหคฉงหมิง รีบตามมา อวีเออร์ เนินเยว เนินลู่ และเนินกวง รีบบินมาเกาะไหล่เยี่ยอวีน บิดามารดาของหวานหวานก็ ตามอยู่ด้านหลัง ทั้งหมดเดินลึกเข้าไปในแดนฉงหมิง

ยิ่งเดิน ต้นไม้รอบด้านยิ่งสูงใหญ่ หากจำนวนกลับลดลง เสียงของฉงหมิงที่ เคยได้ยินอยู่ห่างๆ ค่อยๆ เงียบหาย แม้แต่สายลมก็เหมือนเบาลง เยี่ยอวีน เริ่มสัมผัสได้ถึงสิ่งผิดปกติ

ปราณในบริเวณนี้หนาแน่น แต่ไม่ได้สงบ มันกำลังเคลื่อนไหว สายหนึ่งไหลผ่าน ใต้พื้น อีกสายผ่านอากาศ หลายสายไหลไปในทิศทางเดียวกัน

เยี่ยอวีนหยุดฝีเท้าชั่วขณะ “ค่ายกล...”

ราชาฉงหมิงไม่ได้หันกลับ “เจ้าสัมผัสได้แล้ว?”

“เจ้าคะ”

นางกัมมองพื้น ไม่ผิด ปราณกำลังถูกดึงผ่านใต้พื้นดิน เพียงแต่เมื่อเทียบกับ ค่ายกลที่นางเคยสัมผัสจากภายนอก การไหลของปราณที่นี้กลับสงบกว่า มาก รวากับมีบางสิ่งควบคุมไม่ให้มันรบกวนแดนฉงหมิงโดยตรง ทั้งหมดเดิน ต่อไปอีกไม่นาน ป่าเบื้องหน้าก็สิ้นสุดลง

ท้องฟ้าเบื้องหน้าแตกต่างจากทุกแห่งที่นางผ่านมา กลางฟ้ามีรอยร้าวบางๆ ทอดยาวอยู่ หากเพียงมอง นางกลับรู้สึกถึงความเย็นวาบลึกเข้าไปใน จิตสำนึก

เยื่อวันกลั่นหายใจ นี่เป็นครั้งแรกที่นางมองเห็นรอยแยกด้วยตาของตนเอง มีใช้ผ่านความทรงจำของผู้อื่น

รอบรอยร้าวนั้น ศิลาสีจำนวนมากเชื่อมต่อกันเป็นผืนเดียว แสงห่าสีบางเบาไหลเวียนอยู่ตลอดเวลา ขณะที่ปราณจากเบื้องล่างถูกส่งขึ้นไปหล่อเลี้ยงไม้ขาดสาย

แต่สิ่งที่ทำให้เยื่อวันหยุดนิ่งอย่างแท้จริง กลับไม่ใช่รอยแยก ใต้ผืนพำนนั้นมีสตรีในชุดขาวผู้หนึ่ง นางนอนอยู่บนแท่นศิลาสีขาว ดวงตาปิดสนิท ไม่มีการเคลื่อนไหว หากยังมีลมหายใจ เบามาก จนหากไม่ตั้งใจสัมผัสแทบไม่อาจรู้ได้

จงหลี่หยุดนิ่ง เป็นเวลานาน มันไม่ได้กล่าวสิ่งใด เยื่อวันหันไปมองปิศาจบุญธรรม ก่อนกลับไปมองสตรีบนแท่นอีกครั้ง แม่นางจะไม่เคยพบตัวจริงมาก่อน แต่เคยพบสตรีนางนี้มาแล้วในคราวที่นางได้พบไท่อี่และมั่วเจินเป็นครั้งแรก

หากวันหนึ่ง...เจ้าได้พบสตรีผู้หนึ่งที่กำลังหลับใหล อย่าปลุกนาง อย่างน้อย...ยังไม่ใช่ตอนนี้ และหากวันหนึ่ง...นางตื่นขึ้นมา ช่วยบอกนางด้วยว่าข้ายังรออยู่

เจตจำนงของนางที่แม่จะยังรักษาหน้าที่ของตนเองไว้ แต่นางก็อยากตื่นขึ้น
เช่นกัน เพราะนางหลับมานานเกินไปแล้ว

“ซุมู่หลาน...” ราชาฉงหมิงกล่าว “นางหลับอยู่ที่นี้มาตลอด”

จงหลิถามเสียงต่ำ “นางมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร รอยแฉกนั้นข้าจำได้ว่าไม่ได้อยู่
ที่นี่”

“รอยแฉกนี้เดิมไม่ได้อยู่ในแดนฉงหมิง” ราชาฉงหมิงเอ่ย

“เมื่อครู่ท่านบอกแล้ว” เยี่ยอวิ้นกล่าว “ซุมู่หลานเป็นผู้นำมันมา แต่รอยแฉก
ของผืนฟ้าจะถูกนำมาจากที่หนึ่งสู่อีกที่หนึ่งได้อย่างไรเจ้าคะ”

“ยามฟ้าสมบูรณ ทำไม่ได้ แต่เมื่อฟ้าแตก สิ่งที่อยู่เหนือฟ้าย่อมเปิดออก” รา
ชาฉงหมิงกล่าว “ดินแดนต่างๆ อาจถูกแบ่งแยกด้วยขอบเขตของตนเอง แต่
สิ่งที่ยอยู่นอกผืนฟ้าไม่ได้แบ่งตามดินแดน”

ดวงตาของเยี่ยอวิ้นเปลี่ยนไป นางเข้าใจทันที “ความว่างเปล่าและจุดดำ”

“ใช่ ซุมู่หลานไม่ได้เคลื่อนผืนฟ้าผ่านดินแดน นางอาศัยรอยแฉกเปิดทางออก
สู่ความว่างเปล่า แล้วเคลื่อนตำแหน่งของผืนฟ้าที่แตกร้าวผ่านสิ่งที่ยอยู่นอก
ขอบเขต ก่อนนำมันเข้ามาเหนือแดนฉงหมิง”

เยี่ยอวิ้นมองรอยแฉกอย่างตกตะลึง การกล่าวออกมาฟังดูเหมือนง่าย แต่
การทำจริงหมายถึงต้องแตะต้องขอบเขตระหว่างผืนฟ้ากับความว่างเปล่า
ขณะที่รอยแฉกยังเปิดอยู่ และยังต้องพาผืนฟ้าส่วนที่แตกร้าวเคลื่อนผ่านไป

พร้อมกัน นางไม่สามารถจินตนาการได้ด้วยซ้ำว่ายามนั้นชุมนุมหลานต้องจ่าย
สิ่งใดออกไปบ้าง

“เหตุใดต้องเป็นที่นี้เจ้าคะ”

“เพราะนางรู้จักแดนฉงหมิง” ราชางงหมิงหยุดไปเล็กน้อย “หนี่วาเคยบอก
นาง”

เยี่ยอวี่นึ่ง “แล้วเซวี่ยนอี?”

“มันไม่ทราบ หรือต่อให้ทราบ มันก็เข้ามาที่นี่ไม่ได้ แดนฉงหมิงถูกปิดกั้น
อย่างแน่นหนา เพื่อรักษาศิลาห้าสีที่หนี่วามอบให้ก่อนจะเกิดเหตุการณ์ฟ้า
แตกได้ไม่นาน”

เยี่ยอวี่นหันกลับไปมองชุมนุมหลานอีกครั้ง นางเข้าใจแล้ว ชุมนุ่หลานรู้ว่า
มีสถานที่แห่งหนึ่งที่เซวี่ยนอีไม่รู้จักรั สถานที่ซึ่งเมื่อปิดตายแล้ว แม้แต่โลก
ภายนอกก็ไม่อาจค้นหาร่องรอยภายในได้ ดังนั้นนางจึงนำรอยแยกมา นำ
ตัวเองมา จากนั้น...

“แดนฉงหมิงปิดตายอีกครั้ง” เยี่ยอวี่นกล่าว

ราชางงหมิงพยักหน้า “นับแต่นั้น จนกระทั่งเจ้าพาหวานหวานกลับมา แต่
เพราะเจ้าและจิงหลี่เป็นบุคคลเฉพาะ จึงเข้ามาได้ ผู้อื่นต่อให้มีฉงหมิงนำทาง
แต่เมื่อขาดหลี่เทียน มันก็เข้ามาในเส้นทางนั้นไม่ได้อยู่ดี”

เยื่อวันเจียบไป รับรู้ได้ว่าเจ้าแม่หนี่วาเก็บรักษาศิลาห้าสีไว้อย่างดียิ่ง เพราะอนาคตที่นางเห็น สำคัญเกินกว่าจะปล่อยให้ฟ้าแตกอีกครั้งได้ และนั่นจึงทำให้เซวียนอ้าหาไม่พบ

มิใช่เพราะชุมนุมหลานหลบซ่อนอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่งของสามพิภพ แต่นางนำแม่กระทั่งบาดแผลของผืนฟ้าหายไประหว่างกับตนเอง

จงหลียังคงมองสตรีบนแท่นศิลา “แล้วเหตุใดนางจึงไม่ตื่น”

ราชางหมิงตอบ “สิ่งที่นางทำก่อนมาถึงที่นี่ ทำให้ต้นกำเนิดของนางเสียหายหนักอยู่แล้ว การเคลื่อนไหวแยกยิ่งทำให้อาการหนักขึ้น หลังจากแดนมงหมิงปิดตาย นางจึงผนึกตนเองเพื่อซ่อมรอยแยกนั้น ทำให้นางต้องหลับไป”

“นานเพียงใด”

“ตั้งแต่วันนั้นที่เจ้าทราบจนถึงตอนนี้”

จงหลิไม่ถามอีก เยื่อวันไม่ได้กล่าวอะไร นางหันกลับไปมองรอยแยกที่เหลือเพียงเส้นบางๆ นั้น เรื่องของชุมนุมหลานสำคัญ แต่สิ่งที่นางต้องทำในตอนนี้อีกสำคัญไม่แพ้กัน

เยื่อวันเดินเข้าไปใกล้พื้นที่ไตรอยรั่ว ยิ่งเข้าใกล้ นางยิ่งสัมผัสการไหลของพลังได้ชัดเจน ปรากฏจากค่ายกลถูกส่งขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง ศิลาห้าสีรับเข้าไป ห้าธาตุหมุนเวียน พลังส่วนหนึ่งถูกใช้รักษาสภาพของตัวศิลา อีกส่วนถูกส่งขึ้นไปยังขอบพนิก จากนั้นหายไป

เยี่ยหวินหรีตา ไม่ใช่หายไป มันถูกสิ่งที่อยู่อีกด้านดึงออกไป จุดดำกำลังกัด
กินพลังของศิลาห้ำสีอยู่ตลอดเวลา

นางยี่นมองอยู่นาน นานจนจงหลีเดินเข้ามาหยุดข้างกาย

“เจ้าเห็นอะไร”

เยี่ยหวินตอบโดยไม่ละสายตา “สิ่งที่ข้าคิดไว้ผิดไปส่วนหนึ่งเจ้าคะ”

“ตรงไหน”

บทที่ 5 ซ่อมฟ้า

“ตอนแรกข้าคิดว่าหากทำให้ศิลาห้ำสักรักษาสมดุลของตัวเองได้ ภาระของ
ค่ายกลอาจลดลงเกือบทั้งหมด”

นางสายหน้า “แต่ไม่ใช่อย่างที่คิด”

จงหลิมองรอยแยกตามนางชี้ให้ดู

“ถ้าศิลาอยู่เฉยๆ สิ่งที่ข้าสร้างขึ้นสามารถคงอยู่ได้โดยไม่เสื่อมตามกาลเวลา
แต่ของบนฟ้าไม่ได้อยู่เฉยๆ”

สายตาของนางหยุดอยู่ที่รอยร้าวบางๆ “ศิลาห้ำสักรกำลังต่อสู้อยู่ตลอดเวลา
พลังที่เสียไปจากการรักษาสมดุลของตัวเอง ข้าแก้ได้ แต่พลังที่ถูกสิ่งนั้นดึง
ออกไป เป็นการสูญเสียจากภายนอก ต่อให้ศิลาสามารถนำสิ่งที่เปลี่ยน
ลักษณะกลับมาใช้ใหม่ได้ ก็ไม่อาจนำสิ่งที่ถูกช่วงชิงออกไปแล้วกลับมาเอง”

“หมายความว่า...”

“ค่ายกลยังจำเป็นต้องอยู่เจ้าคะ” เยี่ยอวินตอบทันที “และยังต้องส่งปราณ
ให้ศิลาห้ำสั”

จงหลืมองนาง “เช่นนั้นสิ่งที่เจ้าทำ ค่ายกลจะเป็นอย่างไร”

“มันไม่จำเป็นต้องส่งมากเท่าเดิม”

นางเงยหน้ามองผืนฟ้า ของจริงอยู่ตรงหน้าแล้ว ไม่ต้องคาดเดา ไม่ต้องจำลอง ไม่ต้องถามหาอีก นางสามารถเห็นด้วยตาของตนเองว่า ศิลาหาลีของหนี่วากำลังสูญเสียชีวิตที่ใด สูญเสียอย่างไร และค่ายกลที่รอยแยกนี้กำลังแบกรับภาระส่วนใดอยู่

นี่เป็นค่ายกลที่เทียนเหิงสร้างขึ้น เพียงแต่น่าจะเก่าแก่กว่าค่ายกลที่เทียนเหิงพานางไปดูมาก และนับแต่รอยแยกถูกย้ายเข้ามาในแดนจงหมิง เทียนเหิงก็น่าจะสูญเสียการควบคุมค่ายกลจุดนี้ไปพร้อมกัน มันย่อมทราบว่ค่ายกลแห่งหนึ่งหายไป หากไม่ทราบว่หายไปทีใด และต่อให้ทราบ มันก็เข้ามาไม่ได้

เยี่ยววินสุดลมหายใจลึก ก่อนหันไปหาราชางหมิง

“ท่านปู่ราชา”

“ว่อย่างไร”

“ข้าขอลองซ่อมศิลาหาลีตรงนี้ได้หรือไม่เจ้าคะ”

ราชางหมิงมองนางนิ่ง เยี่ยววินกล่าวต่อ “ข้าจะไม่แตะค่ายกล ไม่ได้ตปราณแม้แต่ส่วนเดียว และจะไม่เปลี่ยนโครงสร้างเดิมของศิลาหาลี”

นางเงยหน้ามองผืนฟ้าที่มีรอยร้าว “ข้าจะเพียงทำให้มันมีสิ่งที่เมื่อก่อนมันไม่มี”

ความเจ็บปวดคลุมพื้นที่ ราชอาณาจักรหมิงมองเยี่ยอวินอยู่เนิ่นนาน ก่อนจะถามออกไป “เจ้านั่นใจ?”

เยี่ยอวินเงยไป ครู่หนึ่งจึงตอบตามตรง “กับของจำลอง มันใจเจ้าค่ะ”

“ของจริง?”

เยี่ยอวินเงยหน้ามองรอยแยกอีกครั้ง สดุดลมหายใจลึก “ต้องดูก่อนเจ้าค่ะ”

ทุกคนเงยบงัน เยี่ยอวินนั่งลง เงยหน้ามอง และเริ่มดูการเปลี่ยนแปลงของผืนฟ้าและศิลาห้ำสี

เยี่ยอวินนั่งอยู่ใต้ผืนฟ้านั้น หนึ่งวันผ่านไป สองวัน สามวัน ไม่มีผู้ใดรบกวนนาง

จงหลินนั่งอยู่เป็นเพื่อนห่างไปไม่กี่ไกล ราชอาณาจักรหมิงเองก็รอ ส่วนหวานหวาน อี๋เออร์ เฉินเยว่ เฉินลู่และเฉินกวง แม้ช่วงแรกจะยังวนเวียนอยู่ใกล้ๆ แต่เมื่อเห็นเยี่ยอวินไม่มีทีท่าว่าจะลุกขึ้นง่ายๆ ในที่สุดก็พากันไปหาอาหารและเล่นอยู่ในบริเวณใกล้เคียง

เยี่ยอวินไม่ได้มองเพียงรอยร้าว นางกำลังมองทุกสิ่งพร้อมกัน ปราณจากผืนดินไหลเข้าสู่คายนกล ถูกแปรเปลี่ยนและส่งขึ้นสู่ศิลาห้ำสี ศิลารับพลังนั้นเข้าไป ก่อนกระจายไปตามห้าธาตุ พลังส่วนหนึ่งใช้รักษาสมดุลงายใน อีกส่วน

ไหลขึ้นไปตามแนวผืนดิน ด้านสิ่งที่อยู่อีกด้านของรอยแยก ครึ่งแล้วครึ่งเล่า ไม่มีการหยุดพัก ยิ่งมองนานเท่าใด สิ่งที่เคยซับซ้อนก็ยิ่งแยกออกจากกันชัดเจน วันที่ห้า เย็นวันเริ่มหลับตา นางไม่ได้เลิกดู ตรงกันข้าม นางมองเห็นชัดกว่าเดิม นางรับรู้ถึงการเคลื่อนไหวของพลัง

ห้าธาตุ ศิลาห้าสี ค่ายกล ความว่างเปล่า จุดดำ ห้าสิ่งนี้ไม่ได้แยกจากกัน หากตั้งร้งกันอยู่ตลอดเวลา

วันที่เจ็ด เย็นวันลืมหืมตาขึ้น

“เป็นอย่างไร” จงหลี่ถามทันที

“ข้าดูออกแล้วเจ้าคะ” เย็นวันชี้ขึ้นไปยังศิลาห้าสี “พลังจากค่ายกลที่ส่งขึ้นไป ไม่ได้ถูกใช้กับจุดดำทั้งหมด ส่วนหนึ่งถูกใช้รักษาตัวศิลา เพราะทุกครั้งที่ห้าธาตุหมุนเวียนและเปลี่ยนสภาพ จะมีสิ่งที่สูญเสียออกไป”

นางเลื่อนปลายนิ้วไปตามแนวรอยร้าว “อีกส่วนหนึ่งจึงถูกใช้ตรงนี้”

“มากเพียงใด”

“ไม่คงที่เจ้าคะ”

จงหลี่เลิกคิ้ว เย็นวันชี้ที่รอยร้าว “สิ่งที่อยู่อีกด้านไม่ได้กัดกินด้วยกำลังเท่าเดิมตลอดเวลา บางช่วงอ่อน บางช่วงแรง ค่ายกลจึงต้องส่งพลังมากพอ

สำหรับช่วงที่มันรุนแรง มิฉะนั้นหากส่งน้อยเกินไปในเวลาที่ถูกด่าปะทุขึ้น
พนักอาจเสียหาย”

“เช่นนั้นจะลดกำลังค่ายกลได้อย่างไร”

“ยังไม่ลดเจ้าคะ”

จงหสัมพันธ์นาง

“ซ่อมฟ้าก่อน”

เยี่ยวีนลุกขึ้น ราชางหมิงซึ่งอยู่ไม่ไกลเดินเข้ามา “เจ้ามั่นใจแล้ว?”

คราวนี้เยี่ยวีนไม่ได้ตอบว่าต้องดูก่อนอีก “เจ้าคะ”

นางเงยหน้าขึ้น “ข้าจะเริ่มแล้ว”

เยี่ยวีนทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า ยิ่งเข้าใกล้รอยร้าว แรงกดดันยิ่งเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ตอนยืนอยู่บนพื้น นางเพียงสัมผัสได้ว่าจุดดำกำลังกัดกินพลังของ
ศิลาห่าสี หากเมื่อเข้าใกล้จริงๆ ความรู้สึกกลับแตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง

มันไม่ได้เหมือนสิ่งมีชีวิตกำลังกัดกิน ไม่ได้เหมือนพลังชนิดหนึ่งกำลังโจมตี
หากเหมือนบริเวณนั้นไม่ยอมรับว่าสิ่งใดควรมีอยู่ ปราณที่เข้าใกล้ถูกดึงหาย
แสงห่าสีที่สัมผัสขอบรอยร้าวค่อยๆ จางลง แม้แต่สัมผัสของเยี่ยวีน เมื่อยื่น
เข้าไปใกล้ก็เหมือนกำลังจมหายลงสู่สิ่งที่ไม่มีความสิ้นสุด

นางหยุดห่างจากผืนศิลาห้าสีหลายจั้ง ไม่เข้าใกล้อีก เยี่ยมวันยืนมือออกไป
ปราณห้าธาตุห้าสายปรากฏขึ้นเหนือปลายนิ้ว ทั้งห้าสายไม่ได้พุ่งเข้าไป
พร้อมกัน หากค่อยๆ แทรกเข้าสู่ศิลาห้าสีตามตำแหน่งที่นางเฝ้ามองมา
ตลอดเจ็ดวัน

ครั้งนี้นางไม่ได้สร้างศิลา ไม่ได้รื้อศิลา และไม่ได้เปลี่ยนสิ่งที่เจ้าแม่เห็นว่า
สร้างไว้ นางเพียงแต่ลงไปในเรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างการเปลี่ยนแปลงของห้า
ธาตุ หนึ่งจุด สองจุด สามจุด ซ้ำอย่างยิ่ง

บนพื้น ไม่มีผู้ใดส่งเสียง จงเหลือเงยหน้ามอง ราชางหมิงไม่ละสายตา

เวลาค่อยๆ ผ่านไป ทันใดนั้น แสงสีแดงส่วนหนึ่งซึ่งเดิมควรสลายออกจาก
ศิลาห้าสีกลับหยุดลง มันไม่ได้ย้อนกลับ ไม่ได้ถูกกักไว้ สีแดงเพียงค่อยๆ จาง
จางจนไม่เหลือความเป็นอัคคี จากนั้นพลังไร้ลักษณะสายนั้นก็ไหลกลับเข้าสู่
ศิลาห้าสีอย่างเป็นธรรมชาติ

เยี่ยมวันไม่ขยับ นางรอ รอจนแน่ใจว่าส่วนที่เพิ่งปรับไม่ส่งผลกระทบต่อบริเวณอื่น จากนั้นจึงแตะจุดถัดไป แล้วจุดถัดไป จากหนึ่งเป็นสิบ จากสิบเป็นร้อย จากร้อยค่อยๆ แผ่ขยายออกไปตามผืนศิลาห้าสี

ทองยังเป็นทอง ไม้ยังเป็นไม้ น้ำยังเป็นน้ำ ไฟยังเป็นไฟ ดินยังเป็นดิน หากใน
ระหว่างที่สิ่งหนึ่งกำลังเปลี่ยนไปสู่อีกสิ่งหนึ่ง ไม่มีสิ่งใดจำเป็นต้องสูญหายอีก
สิ่งทั้งห้าที่เคยแบ่งแยกกันชัดเจนเริ่มจางลงทีละน้อย

จงเหลือหรีดา ราชางหมิงยังคงจ้องมองมา จนท้ายที่สุด...

วม

แสงสีเทาจางแผ่ไปทั่วผืนฟ้า ไม่มีแรงระเบิด ไม่มีเสียงกึกก้อง มีเพียงสีทึบดำ
ซึ่งยังคงอยู่ หากไม่ยึดติดอยู่กับสีใดอีกต่อไป

เยื่อวันหลับตาลง สำเร็จแล้ว แต่ยังไม่จบ แทบจะในเวลาเดียวกัน ปราณ
จากค้ายกลเบื้องล่างยังคงพุ่งขึ้นตามปริมาณเดิม คีลาห่าสรีบเข้าไปเพียง
ส่วนหนึ่ง ส่วนที่เหลือถูกผลักกลับ

จงหลืมองเห็นปราณจำนวนหนึ่งกระจายออกจากผืนฟ้า ดวงตาพลัน
เปลี่ยนไป “มันไม่รับแล้ว”

ราชางหมิงกล่าวซ้ำๆ “ไม่ใช่ไม่รับ มันไม่ต้องการมากถึงเพียงนั้นแล้ว”

เยื่อวันเองก็รับรู้เช่นกันแต่ยังไม่มีเวลาสนใจค้ายกล เพราะทันทีที่คีลาห่าสรี
เปลี่ยนแปลง จุดดำอีกด้านพลันสั่นไหว

ครืน!

รอยร้าวซึ่งเดิมบางเพียงเส้นหนึ่งขยายออกเล็กน้อย

หวานหวานสะดุ้ง “พี่สาวเย้ย!”

“อย่าเข้าไป!” ราชาฉงหมิงตวาด หวานหวานชะงักกึก

เยี่ยววินไม่ได้ถอย นางจ้องรอยร้าว จุดดำกำลังตึงพลังออกไปมากขึ้น รวากับสิ่งที่อยู่อีกด้านสัมผัสได้ว่าผนังกำลังเปลี่ยนแปลง จึงเพิ่มแรงกดดันอย่างกะทันหัน ค่ายกลเบื้องล่างยังส่งพลังขึ้นมา ศิลาห้ำสืรับเพิ่มทันที ครั่งนี้มันไม่ปฏิเสธ รับเท่าที่ขาด

พลังที่รับเข้าไปไม่ได้ถูกแบ่งตามรูปแบบเดิมอีก หากเปลี่ยนเป็นไร้ลักษณะ ก่อนจะไหลเข้าสู่ตำแหน่งที่กำลังถูกกดดันอย่างรวดเร็ว รอยร้าวหยุดขยาย

เยี่ยววินเห็นทุกอย่างชัดเจน “เป็นเช่นนี้เอง”

